

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **VYSSPA Sports Technology s.r.o.**, se sídlem Skladová 2438/6, Plzeň, zast. Mgr. Jiřím Čížkem, advokátem, se sídlem Dvořákova 44/38, Plzeň, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Školní sportovní klub Bílovec, z.s.**, se sídlem Komenského 701/3, Bílovec, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 5. 6. 2024, č. j. ÚOHS-22471/2024/161, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2025, č. j. 62 Af 28/2024-84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně ani osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Osoba zúčastněná na řízení jakožto zadavatel vypsal zjednodušené podlimitní řízení na veřejnou zakázku „Výměna UT3G – Bílovec“, jejímž předmětem byla výměna umělého sportovního povrchu na fotbalovém hřišti v obci Bílovec metodou *Design & Build*. Žalobkyně se zadávacího řízení neúčastnila (neučinila nabídku), podala však k žalovanému návrh na zahájení řízení o uložení nápravného opatření směřujícího vůči znění zadávacích podmínek. Žalovaný tento návrh rozhodnutím ze dne 3. 4. 2024 zamítl, a to z důvodu, že v části návrhu týkající se stanovení požadavku na technickou kvalifikaci nebyla žalobkyně oprávněnou osobou, neboť jí daným požadavkem nevznikla újma [§ 250 odst. 1 ve spojení

s § 265 písm. b) zákona č. 314/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), a ve zbytku proto, že neshledal důvody pro uložení nápravného opatření [§ 265 písm. a) ZZVZ].

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila rozkladem, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 5. 6. 2024, č. j. ÚOHS-22471/2024/161 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl. Shledal, že napadené rozhodnutí obстоjí z hlediska přezkoumatelnosti, přičemž podrobně vysvětlil, proč ho považuje za srozumitelné a argumentačně kompletní a koherentní.

[4] Dále krajský soud uvedl, že závěr žalovaného stran zamítnutí části návrhu týkající se technických požadavků byl správný. Krajský soud se s žalovaným ztotožnil v tom, že podmínky technické kvalifikace žalobkyni nebránily v účasti v zadávacím řízení. Újmu žalobkyně spatřovala ve skutečnosti, že jí bylo znemožněno použít stejnou minulou zakázku jak za účelem prokázání technické kvalifikace (tzv. referenční zakázka), tak pro účely hodnocení nabídky. Dle názoru krajského soudu se však jednalo o přiměřené, nikterak diskriminující omezení uchazečů. Pro účely hodnocení nabídek totiž bylo možné předložit až 8 jiných již realizovaných plnění, přičemž požadavky na ně byly značně mírnější, a žalobkyně je byla schopná doložit. Systém hodnocení, který upřednostňuje uchazeče s vyšším počtem referenčních zakázek, se nijak nepřičí ZZVZ. Žalobkyni tedy nebylo znemožněno se zadávacího řízení zúčastnit. Návrh však měl být zamítnut nikoliv dle § 265 písm. b) ZZVZ, ale dle písm. a) téhož ustanovení, což však krajský soud označil za vadu rozhodnutí, která nemá vliv na právní sféru žalobkyně.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že požadavek na vyhotovení rekonstrukce metodou *Design & Build* byl nevhodný, nepřiměřený a diskriminační. Podstatou této metody je, že zadavatel nestanoví konkrétní kritéria finální podoby plnění, a odpovědnost za zpracování projektové dokumentace a kvalitu provedení plnění je tedy částečně přenesena na zhotovitele; ze strany zhotovitele se přitom nemusí jednat o originální a novátorské řešení zakázky, důležité je, aby součástí plnění byla i projektová činnost. Je pouze na zadavateli, zda v zadávací dokumentaci zvolí právě tuto metodu, pokud to nebude v rozporu s § 6 a § 36 ZZVZ. Metoda *Design & Build* zadavatele neomezuje v tom, aby v zadávací dokumentaci uvedl návrhy možných technických řešení zakázky, pokud však uchazečům ve volbě technického řešení ponechá prostor. Žalobkyně sice namítla, že zadavatel uchazečům takový prostor neposkytl, krajský soud se však s touto argumentací neztotožnil. Zadavatel totiž předložil toliko návrhy možných řešení, které nebyly pro uchazeče závazné (např. přípustný sklon hřiště). Není rovněž pravdou, že by uchazeče „svazovala“ kritéria pro udělení atestace Fotbalové asociace České republiky (FAČR). Pokud jde o vliv užití metody *Design & Build* na hospodářskou soutěž, je třeba rozlišovat její vhodnost a přípustnost. Zadavatel má relativní volnost, co se volby metody zhotovení zakázky týče. V nynější věci se stanovení metody *Design & Build* nijak negativně neprojevalo v podmínkách technické kvalifikace (referenční zakázka nemusela být zhotovena metodou *Design & Build*); projevilo se pouze v podmínkách profesní kvalifikace, neboť zadavatel vyžadoval, aby měl uchazeč oprávnění podnikat v oboru *projektová činnost ve výstavbě*.

pokračování

Jestliže má zadavatel možnost zvolit metodu *Design & Build*, má právo požadovat i prokázání oprávnění podnikat v daném oboru. Zadavatel navíc uchazečům umožnil kvalifikaci prokázat i subdodavatelsky. Zadávací podmínky nevyklučovaly, aby se zadávacího řízení účastnily i subjekty bez předchozí zkušenosti s metodou *Design & Build*.

[6] Diskriminační nebyla dle krajského soudu ani podmínka zajištění dokumentace pro účely stavebního řízení, neboť se jednalo o podmínku pouze eventuální, která nemusela být splněna ve všech myslitelných případech. Není pravdou, že by v návrhové studii zadavatele byla nedostatečně vymezena autorská práva nebo že by vybraný uchazeč nebyl oprávněn využít její obsah. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že hodnotící kritéria implicitně upřednostňují uchazeče, kteří mají zkušenosti s metodou *Design & Build*. To, že jiní uchazeči mají s metodou *Design & Build* větší zkušenosti než žalobkyně, nelze označit za diskriminaci ze strany žalovaného. Rovněž nepřisvědčil námitce, že zadavatelem stanovená minimální výměra hřiště, k němuž se vztahují již realizované zakázky uplatněné v rámci hodnotícího kritéria č. 2, neodpovídá druhu fotbalového hřiště III. kategorie dle FAČR. Stanovením minimálního rozměru stavby totiž nemůže být porušen ZZVZ.

[7] Žalobkyně rovněž brojila proti požadavku na předložení čestného prohlášení o ruských a běloruských subjektech ve smyslu nařízení Rady (EU) č. 269/2014, 208/2014 a 765/2006. Namítla, že omezení pro ruské a běloruské subjekty platí pouze pro zakázky nadlimitní. Krajský soud se ani s touto námitkou neztotožnil. Uvedl, že § 48a ZZVZ stanoví zadavateli povinnost nezadat veřejnou zakázku, pokud by to bylo v rozporu s mezinárodními sankcemi dle zákona č. 69/2006 Sb., o provádění mezinárodních sankcí. Toto pravidlo se uplatní ve vztahu ke všem druhům veřejných zakázek. Dle § 53 odst. 4 ZZVZ lze navíc v podlimitním řízení použít i pravidla pro nadlimitní režim.

[8] Na podporu svých námitek stran nevhodnosti metody *Design & Build* navrhla žalobkyně důkazy, které krajský soud neprovedl, neboť je vyhodnotil jako nadbytečné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhla, aby Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] V kasační stížnosti v souladu s žalobními námitkami brojí proti té části zadávací dokumentace, v níž je obsažen zákaz duplicitního uvádění jedné zakázky jak v seznamu stavebních prací za účelem prokázání kvalifikace, tak pro účely hodnocení nabídky (hodnotící kritérium č. 2). Dle jejího názoru se jedná o diskriminační a nepřiměřený požadavek. Stěžovatelka měla k dispozici pouze jednu minulou zakázku, kterou mohla pro účely prokázání kvalifikace použít, ale tu se rozhodla využít pro účely hodnocení nabídky, což ji diskvalifikovalo z prokazování kvalifikace. Hodnotícímu kritériu č. 2 zadavatel přiřkl nepřiměřeně velkou váhu.

[11] Není pravdou, že stěžovatelka měla možnost vyhovět hodnotícímu kritériu předložením 8 jiných minulých zakázek, přičemž požadavky na ně byly stanoveny mírněji

než na referenční zakázku prokazující technickou kvalifikaci. Toto tvrzení krajského soudu je v rozporu se spisem. V rámci hodnotícího kritéria č. 2 sice bylo možné předložit až 4 minulá plnění s požadavky mírnějšími, ale na další 4 plnění byly kladeny požadavky přísnější, neboť musela být realizována metodou *Design & Build*, což u referenční zakázky nebylo vyžadováno. Tento požadavek měl ve výsledku velký vliv na získání bodů v zadávacím řízení.

[12] Zadávací podmínky v posuzované věci lze označit za bezdůvodné, diskriminační, nepřiměřené a nezákonné. Kromě zákazu duplicity a nepřiměřenosti váhy hodnotícího kritéria č. 2 to platí rovněž o samotném požadavku na vyhotovení zakázky metodou *Design & Build*. Je třeba vzít v potaz situaci na trhu, která dodává zadávacím podmínkám další kontext. S metodou *Design & Build* má totiž zkušenosti pouze velmi omezený počet subjektů, zbylé subjekty jsou tedy z řady zadávacích řízení *a priori* vyřazeny, a tudíž ani nemohou s metodou získat zkušenosti. Dochází tedy k omezování soutěže na trhu. Stěžovatelka poukázala na řadu obdobných zadávacích řízení (tj. obnova hřiště metodou *Design & Build*), která rovněž považuje za nezákonná. Ve 14 z 15 jmenovaných případů se stal vítězným uchazečem totožný subjekt. Jednotlivé jmenované zadávací podmínky je třeba hodnotit ve vzájemné souvislosti. Důraz na předchozí zkušenost s metodou *Design & Build* v rámci hodnotícího kritéria č. 2 je v souběhu s velkou vahou tohoto kritéria pro hodnocení nabídky nepřiměřený. Krajský soud tyto skutečnosti ve svém rozsudku opomenul. I kdyby tedy NSS dospěl k závěru, že stěžovatelka nebyla vyloučena ze zadávacího řízení, rozsudek krajského soudu by byl i tak nezákonný a nepřezkoumatelný, jelikož se v něm krajský soud nevypořádal s otázkou zákonnosti požadavku na referenční stavbu.

[13] Dále stěžovatelka namítla, že užití metody *Design & Build* nesmí vést k jejímu zneužití pro stanovení hodnotícího kritéria a zaručení konkurenční výhody některým soutěžitelům. Použití této metody je vhodné pouze v případech, kdy přichází v úvahu různá řešení zakázky, a zadavateli tak musí být dána možnost tato řešení porovnat, přičemž hlavním kritériem hodnocení je zvolené řešení a jeho kvalita, nikoli cena zakázky, a proto se využije zejména u zakázek na stavby s mnoha technologickými částmi (např. teplárny, elektrárny, čistírny odpadních vod). Pro zakázku v posuzované věci se o vhodnou metodu nejednalo, neboť nelze navrhovat různá řešení výměny trávníku. Studie zadavatele ani nenabízí různá technická řešení zakázky. Není pravdou, jak tvrdil krajský soud, že za různá technická řešení lze považovat např. přípustný sklon hřiště. Ten by byl relevantní pouze tehdy, pokud by byla předmětem zakázky i realizace podkladních vrstev, čemuž tak nebylo. Dále stěžovatelka vyjmenovala jednotlivé části možné podoby procesu realizace výměny trávníku dle studie. Uvádí, že zde uvedené části procesu nemají alternativu, tudíž se nemůže jednat o návrh řešení zakázky. Nebyl tedy poskytnut prostor pro volbu řešení zakázky, ale byl určen konkrétní způsob řešení, což vyplývá i z dalších částí zadávací dokumentace (návrh smlouvy, platební formulář, zvláštní smluvní podmínky). Z uvedených důvodů došlo k bezdůvodnému zvýhodnění pouze některých soutěžitelů. Stěžovatelka navrhovala v řízení před soudem provést jako důkaz vyjádření odborníka na zhotovování fotbalových hřišť. Krajský soud tento důkaz neprovedl a pouze převzal závěry žalovaného.

[14] Nesprávný byl i závěr krajského soudu o zákonnosti požadavku na zajištění dokumentace nezbytné pro povolení stavby. K výměně trávníku žádné povolení stavby není třeba. Nezákonný je i závěr soudu týkající se požadavku na doložení profesní způsobilosti

pokračování

a na minimální plochu referenční stavby a plnění předkládaných pro účely hodnotícího kritéria č. 2, neboť dle studie mohlo mít řešení zakázky i menší plochu, než byla stanovena v hodnotícím kritériu č. 2. Pro omezení zakázky minimální plochou nebyly dány důvody ani s ohledem na kategorizaci hřišť dle pravidel FAČR. Dané hodnotící kritérium tedy nesouviselo s předmětem veřejné zakázky.

[15] Stěžovatelka brojí i proti vypořádání námitky týkající se sankcí vůči běloruským a ruským subjektům. Jestliže se nařízení EU č. 2022/576 nevztahuje na podlimitní veřejné zakázky, nelze učinit závěr, že se na ně sankce mají uplatnit dle § 48a ZZVZ. Nařízení se na podlimitní zakázky nemůže uplatnit, v opačném případě se jedná o diskriminaci daného dodavatele. Na věc nelze použít § 53 odst. 4 ZZVZ.

[16] Stěžovatelka rovněž namítla, že skutečnost, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami s odkazem na absenci její aktivní legitimace, nelze zhojit závěrem soudu, že návrh neměl být v této části zamítnut podle § 265 písm. b) ZZVZ, nýbrž podle § 265 písm. a) ZZVZ.

[17] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry vyslovenými krajským soudem a navrhl kasační stížnost zamítnout. Dle názoru žalovaného stěžovatelka nesprávně vykládá obsah zadávacích podmínek. Dovozuje, že za účelem prokázání technické kvalifikace měla předložit všechny jí realizované projekty. Ze zadávací dokumentace ale vyplývá, že k prokázání technické kvalifikace stačilo předložit jedinou referenční zakázku, kterou stěžovatelka disponovala. Tato zakázka nemusela být vyhotovena metodou *Design & Build*. Jako nepřiměřený nelze vnímat ani zákaz použití referenční stavby pro účely hodnocení nabídky. V rámci hodnotícího kritéria č. 2 mohla stěžovatelka použít až 8 jiných zakázek s mírnějšími parametry.

[18] Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou nepřiměřenosti a nevhodnosti metody *Design & Build* pro účely zadávacího řízení. Podstata této metody tkví v tom, že kromě fyzické realizace stavby je při ní i prostor pro práce projekční (design), které by si jinak mohl obstarat i zadavatel nezávisle na samotné výstavbě. Z ničeho nevyplývá, že by v rámci uplatnění této metody musel rozsah projekčních prací dosáhnout takové míry, která by měla za následek předložení odlišných řešení jednotlivými dodavateli. Použití metody by ostatně jinak ztrácelo svůj smysl, neboť pokud by zadavatel po soutěžitelích vyžadoval velkou míru invence, mohl by použít vhodnější instituty jako soutěž o návrh nebo soutěžní dialog. To, že užití metody *Design & Build* nebylo v posuzované věci nezbytné, neznamená, že to bylo nepřiměřené. Pokud zadavatel v zadávací dokumentaci tuto metodu plnění vyžadoval, nebylo nepřiměřené ani to, že do hodnotících kritérií zahrnul i zkušenosti s ní. Je pravdou, že hodnotící kritéria mohou některé soutěžitele znevýhodňovat, to je však vlastní všem veřejným zakázkám, neboť zkušenosti a jiné charakteristiky jednotlivých soutěžitelů se přirozeně liší. V posuzované věci zadavatel stanovil různá hodnotící kritéria, prosadit se tedy mohli i soutěžitelé s menšími zkušenostmi s metodou *Design & Build*.

[19] Žalovaný je toho názoru, že zákaz zadávání veřejných zakázek běloruským a ruským subjektům lze aplikovat i na zakázky podlimitní. Nejedná se o významné omezení hospodářské soutěže ani o diskriminační opatření.

[20] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[21] NSS nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté NSS zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] NSS předně uvádí, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, jak se snaží stěžovatelka dovodit v kasační stížnosti. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Rozsudek krajského soudu tyto požadavky na kvalitu odůvodnění splňuje.

[24] Dále NSS uvádí, že část kasační argumentace má povahu tzv. *actio popularis*, tj. žaloby podané ve prospěch subjektů odlišných od stěžovatelky. Jedná se především o námitky týkající se obecně ochrany hospodářské soutěže (a situace na trhu), jakož i zadávacích podmínek, které se nicméně nemohly negativně projevit v právní sféře stěžovatelky. Koncept *actio popularis* je však ve správním soudnictví mimo zvláštní případy, kdy je žalobu ve veřejném zájmu oprávněn podat veřejný ochránce práv či nejvyšší státní zástupce, nepřípustný (viz rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37). Stěžovatelka nepatří mezi dva výše uvedené subjekty oprávněné podat žalobu na ochranu veřejného zájmu, není ani povolána k obecnému dohledu nad dodržováním pravidel hospodářské soutěže nebo zadávání veřejných zakázek. Je tudíž legitimována k podání žaloby pouze k ochraně vlastních práv, na nichž měla být v konkrétní posuzované věci nezákonně zkrácena, a proto se NSS zabýval pouze těmi kasačními námitkami, které tomuto požadavku vyhovují.

[25] Hlavní podstatou sporu je, zda se zadavatel (osoba zúčastněná na řízení) neprovinil vůči zásadě přiměřenosti a zákazu diskriminace při zadávání veřejných zakázek dle § 6 a § 36 odst. 1 ZZVZ (tj. zákazu bezdůvodného zaručování konkurenční výhody a zákazu vytváření bezdůvodných překážek hospodářské soutěže). Dle názoru stěžovatelky zadavatel tato ustanovení porušil především tím, že plnění zakázky, jakož i část kritérií hodnocení nabídek, postavil na metodě *Design & Build* (tj. projektování i samotné zhotovení povrchu hřiště).

pokračování

[26] Diskriminace, resp. nedůvodné zvýhodňování některých soutěžitelů a vytváření bezdůvodných překážek hospodářské soutěže, může mít jak formu zjevnou, tj. přímého zvýhodnění některých soutěžitelů, tak skrytou, tj. postupu „*kterým zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením technických kvalifikačních předpokladů zjevně nepřiměřených ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, v důsledku čehož je zřejmé, že zakázku nemohou splnit někteří z potenciálních uchazečů, jež by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152, č. 1771/2009 Sb. NSS). Důsledkem diskriminačního jednání zadavatele může být nedůvodné vyloučení některých uchazečů ze zadávacího řízení, a to zejména stanovením nepřiměřených technických či jiných kvalifikačních požadavků, ale může jím být i faktické znemožnění některým soutěžitelům uspět v zadávacím řízení, k čemuž může dojít zejména způsobem stanovení hodnotících kritérií nabídek (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 8. 2010, č. j. 62 Ca 10/2009-113). Rozhodujícím kritériem přiměřenosti zadávacích podmínek jsou odůvodněné potřeby zadavatele (srov. komentář k § 36 a § 115 ZZVZ v ŠEBESTA, Milan, NOVOTNÝ, Petr, MACHUREK, Tomáš, DVOŘÁK, David a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022).

[27] NSS se s žalovaným ztotožňuje v tom, že jistá míra zvýhodnění určitého okruhu uchazečů je inherentně přirozená každému zadávacímu řízení. To ostatně vyplývá z konkrétních potřeb daného zadavatele. Nelze tedy *a priori* zaručit rovnost všech možných uchazečů; takový stav by ostatně jen stěžil zohledňoval potřeby zadavatele. Je proto legitimní, pokud zadavatel v zadávací dokumentaci, byť implicitně, upřednostní subjekty, které mají zkušenosti s metodami, které odpovídají jeho potřebám. Je však nutné vyhodnotit, zda zvolená metoda skutečně odpovídá potřebám zadavatele, což vyplývá mimo jiné z předmětu a rozsahu zakázky.

[28] V nyní posuzované věci zadavatel preferoval metodu *Design & Build*. Jejím principem je nejen samotné zhotovení stavby, ale i její projektování. Za obě fáze plnění nese odpovědnost zhotovitel stavby, jedná se tedy o tzv. stavbu na klíč. Na volbě této metody neshledává NSS ve shodě s krajským soudem obecně nic nelegitimního. Zadavatel jí přenáší odpovědnost za celý proces zhotovení stavby na zhotovitele, což pro něj může být v mnoha ohledech výhodné, či dokonce potřebné. Užitím uvedené metody může zadavatel sledovat vylepšení svého právního postavení vůči zhotoviteli, přenesení veškeré odborné činnosti související s výstavbou na odborně způsobilý subjekt a případně i úsporu nákladů a administrativních obtíží z důvodu sloučení dvou částí výstavby, a tudíž i dvou zakázek, do jedné. To vše představuje zcela legitimní cíle zadavatele, obzvláště pokud NSS uváží, že veřejní zadavatelé běžně nakládají s veřejnými prostředky, a existuje tedy i veřejný zájem na hospodárnosti a hladkém průběhu zhotovování zakázky. Technické vlastnosti zakázky však musí užití metody *Design & Build* umožňovat. Inherentní vlastností jakékoliv zakázky, která zdůvodňuje použití uvedené metody, musí být určitý prostor k invenci zhotovitele. V opačném případě nelze učinit závěr, že metoda *Design & Build* odpovídá legitimním potřebám zadavatele.

[29] NSS dospěl k závěru, že v rámci posuzované zakázky tento prostor pro invenci dán byl, byť značně omezený, jak správně poznamenali žalovaný v napadeném rozhodnutí

a krajský soud ve svém rozsudku. Výměna trávníku na fotbalovém hřišti skutečně neposkytuje nijak široký prostor pro originální či vysoce kreativní řešení. To však neznamená, že neexistovala různá řešení, z nichž mohl zhotovitel při provádění zakázky volit. Užití metody *Design & Build* není přípustné výlučně v případech, kdy je potřeba navrhnout novátorské řešení stavby. Je vhodné i pro případy, kdy se nabízí více stavebních řešení, z nichž si má zhotovitel po zhodnocení situace vybrat, a podle toho vypracovat projekt reflektující konkrétní zjištěné podmínky.

[30] V tomto smyslu lze odkázat na studii, zejména pak na její části, v nichž zadavatel předložil příklady možných podob řešení zakázky. V bodě 2.5 studie je například uvedeno, že výměna trávníku může být provedena i za současného ponechání většiny podkladových vrstev, přespádování a zhutnění podkladu. Z obsahu studie však nevyplývá, že by podkladové vrstvy musely být za každých okolností zachovány, neboť to závisí na jejich stavu vyhodnoceném v rámci stavebně-technického průzkumu. To je reflektováno i v jiných částech studie, např. v bodech 2.6 a 2.7, které počítají s možnými zemními pracemi či odvozem zeminy a suti (tj. s úkony, které zjevně svým rozsahem přesahují pouhou výměnu trávníku). Dále studie nabízí prostor ve výběru nejvhodnějšího povrchu, implicitně rovněž dává zhotoviteli možnost pracovat se spádem hřiště či s obrubníky. Není tedy pravdou, jak tvrdí stěžovatelka, že by dle studie existovalo pouze jedno řešení zakázky, neboť ta obsahuje toliko příklady možných řešení, z nichž bude část záviset na stávajícím stavu hřiště zjištěném během stavebně-technického průzkumu. Ze studie naopak nevyplývá, že ke stavebně-technickému průzkumu již došlo, jak tvrdí stěžovatelka. Užití minulého času ve studii pouze indikuje, že stavebně-technický průzkum musí předcházet zpracování projektu (podle návrhu smlouvy o dílo má vybraný uchazeč na projektovou činnost 90 dní od učinění výzvy zadavatele). Stěžovatelka pro podporu svého tvrzení navíc nepředkládá ani nenavrhuje žádné důkazy kromě odkazu na podobu platebního formuláře, z něž však nevyplývá, že by součástí prací nemohla být např. volba povrchu hřiště nebo úvaha o nahrazení, či ponechání podkladových vrstev. Na tom nemůže nic změnit ani fakt, že v platebním formuláři pro tyto práce neexistovala samostatná kolonka.

[31] Možnosti odchýlit se od příkladů uvedených ve studii nebrání ani návrh smlouvy o dílo, ani zvláštní podmínky smlouvy, jejichž znění se stěžovatelka rovněž dovolává. Oba dokumenty sice obsahují odkaz na studii jako na základní dokument, který vymezuje předmět zakázky a jímž se má její realizace předně řídit. Tím je však zjevně odkazováno na ty části studie, které lze považovat za kogentní, tedy takové, které v rámci projektu nelze modifikovat. Jedná se o vymezení obecného předmětu zakázky (tj. výměna povrchu fotbalového hřiště) a dále příkladmo o vymezení sportovního příslušenství, o environmentální vlivy stavby či některé parametry přípravných prací. Článek 1.10 přílohy P04a zadávací dokumentace (Obchodní podmínky – zvláštní podmínky smlouvy) stanoví, že autorská práva na architektonické a technické řešení uvedené ve studii má objednatel (zadavatel), přičemž dokumentace zhotovitele jen upřesňuje studii, která byla součástí zadávacích podmínek. To nevypovídá nic o tom, do jaké míry je uchazeč o veřejnou zakázku oprávněn v jím zpracované dokumentaci modifikovat návrh možného řešení uvedeného ve studii. Znamená to jen tolik, že z hlediska autorského práva se dokumentace zpracovaná v rámci plnění veřejné zakázky považuje za upřesnění studie.

pokračování

[32] Dle názoru NSS tedy nebylo stanovení metody *Design & Build* ze strany zadavatele samo o sobě nijak nepřiměřené, resp. nepřípustné. Za daných okolností krajský soud nepochybil ani tím, že neprovedl stěžovatelkou navržený důkaz vyjádřením odborníka na stavbu fotbalových hřišť, neboť takový důkaz by na posouzení přiměřenosti zadávacích podmínek nemohl mít vliv (neprovedení důkazu krajský soud odůvodnil v bodě 44 svého rozsudku).

[33] V návaznosti na závěr o přípustnosti použití metody *Design & Build* je třeba posoudit i další sporné otázky. Jestliže se totiž v projednávané věci jednalo o metodu přípustnou, nelze zároveň učinit závěr o tom, že by nepřípustně diskvalifikovala některé soutěžitele ze zadávacího řízení. Nadto je třeba poukázat na dopady použití metody *Design & Build* na průběh a výsledky zadávacího řízení. Co se týče kvalifikačních kritérií, metoda se nijak neprojevovala v kritériích technických, neboť referenční zakázka nemusela být zhotovena právě touto metodou. Uchazeči tedy měli možnost předložit i zakázku, při jejímž zhotovení nebyla metoda *Design & Build* vůbec využita. Jak již uvedl krajský soud ve svém rozsudku, užití metody se projevilo toliko v kritériích profesní způsobilosti, neboť uchazeči museli doložit podnikatelské oprávnění v oblasti *projektová činnost ve výstavbě*. NSS se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že s ohledem na legitimitu užití metody *Design & Build* se automaticky jedná o legitimní profesní požadavek, obzvláště pokud jej bylo možné splnit prostřednictvím subdodavatele. Stanovení metody *Design & Build* tedy nebylo způsobilé diskvalifikovat žádného z potenciálních uchazečů, kteří disponovali referenční zakázkou, jejímž předmětem byla rekonstrukce či výstavba povrchu fotbalového hřiště o předepsaných rozměrech. Nutno dodat, že stěžovatelka danou profesní způsobilostí sama disponovala.

[34] Stěžovatelka v této souvislosti namítá nepřiměřenost požadavku na minimální rozměr hřiště, které mělo být předmětem referenční zakázky pro účely kvalifikačních kritérií (technické kvalifikace). Rovněž namítá, že se s touto otázkou krajský soud ve svém rozsudku nevypořádal. NSS k tomu uvádí, že krajský soud na obdobnou námitku reagoval v bodě 27 rozsudku, jenž tak není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Správně uvedl, že stěžovatelka byla schopna prokázat splnění technické kvalifikace, a ani stanovené minimální rozměry referenčního hřiště ji tedy nemohly diskvalifikovat ze zadávacího řízení. NSS s tímto vypořádáním souhlasí. Dodává, že stěžovatelka je oprávněna dovolávat se v soudním řízení pouze takové nezákonnosti napadeného rozhodnutí, která ji mohla zkrátit na jejích veřejných subjektivních právech, nikoliv hájit práva třetích osob (potenciálních dodavatelů, kteří nesplňovali tuto podmínku technické kvalifikace) či veřejný zájem bez vazby na její veřejná subjektivní práva.

[35] NSS je rovněž toho názoru, že krajský soud se dostatečně vypořádal i s tím, zda mělo stanovení metody *Design & Build* diskriminační dopady na hodnotící kritéria nabídek. Jestliže bylo užití této metody z hlediska zakázky jako celku legitimní (akceptovatelné), nelze učinit závěr, že by předchozí zkušenost s touto metodou zadavatel nemohl a neměl promítnout do způsobu hodnocení nabídek. Naopak je zcela přirozené, že zadavatel má dílčí zájem na tom, aby se o jeho zakázku chtěly ucházet i subjekty, které mají s rekonstrukcí povrchu fotbalových hřišť metodou *Design & Build* předchozí zkušenosti. Zadavatel má rovněž přirozený zájem na tom, aby měl takový subjekt zvýšenou možnost zakázku získat, neboť schopnost projektovat rekonstrukce povrchu fotbalových hřišť je předpokladem zdárného dokončení i jeho zakázky.

[36] V posuzované věci navíc rozhodně není pravdou, že by zadavatel fakticky vyloučil, aby byl v zadávacím řízení úspěšný subjekt, který s metodou *Design & Build* předchozí zkušenost nemá. Stěžovatelka nerozporuje, že předložení dřívějších zakázek zhotovených metodou *Design & Build* nebylo jediným kritériem hodnocení nabídek, ale kritériem, které se na výsledném hodnocení nabídky mohlo podílet toliko z 25 %. NSS není toho názoru, že by dané hodnotící subkritérium mělo dle zadávacích podmínek nepřiměřeně vysokou váhu.

[37] I kdyby tedy stěžovatelka (nebo jiný uchazeč) nemohla doložit žádnou zakázku zhotovenou metodou *Design & Build*, pořád by mohla předložit 4 jiné realizované zakázky a mohla by oproti jiným soutěžitelům získat výhodu navržením výhodnější nabídkové ceny. V soutěžním styku není výjimečné, že subjekty s větší praxí v požadovaném oboru mají určitou konkurenční výhodu, která bývá vyvážena např. vyšší cenou, kterou požadují za své služby. To však neznamená, že by ostatní subjekty měly na daný trh zamezený přístup, neboť ten si mohou zajistit právě nabídkou nižší ceny nebo jiných pro odběratele výhodných podmínek. Jak již NSS naznačil výše, zadavatel v posuzované věci navíc váhu zkušeností s metodou *Design & Build* snížil tím, že stejnou hodnotící váhu přiřkl předchozím zkušenostem s rekonstrukcí povrchu fotbalových hřišť obecně (bez ohledu na užitou metodu). Argumentace stěžovatelky je tedy do jisté míry absurdní v tom, že za užití její logiky by se mohl cítit diskriminován i subjekt, který nemá s obdobným typem staveb vůbec žádné zkušenosti (například nově založený subjekt, který hodlá vstoupit na trh). V tomto kontextu lze říci, že stěžovatelka má sice právo na férové a rovné podmínky v zadávacích řízeních, to však neznamená, že musí být podmínky nastaveny tak, aby mohl v zadávacím řízení za úplně stejných podmínek uspět a zakázku získat každý myslitelný subjekt.

[38] Proto nemůže být důvodná ani námitka stěžovatelky, dle níž se zadavatel dopustil diskriminačního jednání, když vyloučil uplatnění referenční zakázky uvedené v rámci kvalifikačních kritérií i pro kritéria hodnotící. Stěžovatelka namítá, že kvalifikační kritéria mohla naplnit pomocí jediné zakázky, kterou však kvůli zákazu duplicity nemohla použít pro účely hodnocení nabídek, a proto se nemohla zadávacího řízení účastnit. Tato námitka se však míjí s realitou. Stěžovatelka se zcela jistě mohla zadávacího řízení účastnit, neboť disponovala referenční zakázkou splňující kvalifikační kritéria. Zadávací podmínky ji nenutily, aby právě tuto zakázku uplatnila až pro hodnotící fázi. Jestliže měla stěžovatelka skutečný zájem o účast v zadávacím řízení, mohla pro účely hodnocení nabídek využít jiné referenční zakázky (zadávací podmínky počítaly s menšími rozměry rekonstruovaných hřišť) a předložit výhodnější nabídkovou cenu.

[39] V této souvislosti NSS podotýká, že kritérium výhodnosti ceny bylo postaveno na poměru nejnižší nabídkové ceny a ceny za každou konkrétní nabídku. To znamená, že čím nižší nabídkovou cenu by soutěžitel předkládající cenově nejvýhodnější nabídku zvolil, tím více by zároveň snižoval bodové ohodnocení ostatních nabídek. NSS podotýká, že v posuzované věci byly předloženy dvě nabídky, u nichž se nabídková cena zásadně lišila (7,85 milionů Kč versus 11,89 milionů Kč u vítězné nabídky). Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že i kdyby podala nabídku s cenou 10 milionů Kč, nemohla by vzhledem k nedostatku zkušeností s metodou *Design & Build* uspět, není zřejmé, proč kalkuluje právě s takovou cenou, když jiný uchazeč, který nabídku reálně učinil, nabídl cenu podstatně nižší. Ostatně kdyby stěžovatelka rovněž nabídla cenu 7,85 milionů Kč a doložila realizaci 4

pokračování

zakázek bez využití metody *Design & Build*, pak by v hodnocení nabídek předstihla společnost SPORT Construction s. r. o., byť by nemohla doložit žádnou předchozí zakázku s využitím metody *Design & Build*. To NSS uvádí toliko pro dokreslení kontextu a vyvrácení dojmu, o jehož vyvolání se stěžovatelka konstantně snaží, že bez prokázání se realizací zakázky s využitím metody *Design & Build* nebylo reálné v zadávacím řízení uspět.

[40] Stěžovatelka dále opětovně namítá nedůvodnost požadavku na obstarání dokumentace potřebné k získání povolení stavby. Krajský soud obdobnou žalobní argumentaci vypořádal ve svém rozsudku tak, že uvedený požadavek byl pouze eventualitou, kterou zadavatel sledoval obezřetnost. NSS se s tímto posouzením ze strany krajského soudu ztotožňuje. Uvedený požadavek je součástí smluvní konstrukce, kterou zadavatel hodlá přenést odpovědnost za soulad provádění předmětu veřejné zakázky s požadavky veřejnoprávních předpisů na vybraného uchazeče. Nadto již výše NSS vysvětlil, že samotné užití metody *Design & Build* je opodstatněno existencí určitého prostoru pro návrh konkrétního řešení, nikoliv potřebou zpracovat projektovou dokumentaci a návazně na to zajistit povolení k provedení stavby.

[41] Dále stěžovatelka brojila proti té části hodnotícího kritéria č. 2, která stanoví minimální výměru povrchů hřišť realizovaných uchazečem. Tato minimální výměra podle jejího názoru neodpovídá minimálním rozměrům hřiště III. kategorie dle metodiky FAČR, které měly realizované zakázky odpovídat. Krajský soud se s obdobnou žalobní námitkou bezezbytku vypořádal v bodě 40 svého rozsudku. Vysvětlil, že podle doporučení Komise pro stadiony a hrací plochy FAČR jsou minimální rozměry hřiště III. kategorie 57 x 97 m, což odpovídá ploše 5.529 m². Kdyby se zohlednily i výběhové plochy, byla by plocha pro tuto kategorii stadionu ještě větší, což je uchazečům o veřejnou zakázku ku prospěchu. Jestliže zadavatel stanovil jako dostatečnou velikost realizovaného povrchu hřiště takovou, která odpovídá III. kategorii (tedy o stupeň nižší kategorii, než do které náleží hřiště, jež je předmětem veřejné zakázky), otevřel veřejnou zakázku uchazečům, kteří nemají dostatečné zkušenosti s realizací povrchů hřišť IV. kategorie. Takové vypořádání je zcela dostatečné a nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. Proti tomuto vypořádání námitky stěžovatelka v kasační stížnosti nevznesla žádné adresné výhrady a pouze zopakovala obsah žalobního bodu. Opětovně tvrdí, že plocha 5.529 m² odpovídá hřišti II. kategorie, aniž by se vyjádřila k výpočtu, jímž krajský soud doložil, že uvedená plocha naopak odpovídá ploše hřiště III. kategorie. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v této kasační námitce nepředkládá žádnou polemiku se závěrem krajského soudu a vyjadřuje prostý nesouhlas s ním, NSS se jí pro nepřípustnost nezabýval podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[42] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že se krajský soud nevypořádal s argumentem, podle něž hodnotící kritérium č. 2 není vzhledem ke stanovené minimální ploše realizovaných zakázek vztaženo k předmětu zakázky, jestliže zadavatel obhajoval u technické kvalifikace (referenční zakázky) nezbytnost minimální plochy 7.140 m². Krajský soud v bodě 40 uvedl, že připuštění zakázek, jejichž předmětem byla realizace povrchu hřiště o stupeň nižší kategorie, pro účely hodnocení nabídek vede k otevření zadávacího řízení uchazečům, kteří dosud nezískali tolik zkušeností s realizací povrchů hřišť IV. kategorie (mimo jedné referenční zakázky potřebné pro prokázání technické kvalifikace). NSS nespatřuje v úvaze krajského soudu nic nelogického. Předložením jedné referenční zakázky

týkající se povrchu hřiště výměrou odpovídajícímu IV. kategorii uchazeč prokazuje, že je schopen realizovat zakázku takového rozsahu. Další zakázky jsou relevantní pouze pro hodnocení nabídek, dokládají množství zkušeností s realizací obdobných zakázek, přičemž pro tyto účely jsou akceptovány i realizace povrchů o stupeň nižší kategorie hřišť.

[43] Námitku, podle níž je limitování zakázek pro účely hodnocení nabídek minimální výměrou realizovaných povrchů hřiště o velikosti 5.529 m² nezákonné, neboť vzhledem k nezávaznosti údajů studie může uchazeč o veřejnou zakázku v projektové dokumentaci navrhnout takové řešení, že plocha povrchu hřiště bude menší než 5.529 m², uplatnila stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti. Mohla ji přitom objektivně vznést již v řízení před krajským soudem, což neučinila, a proto je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Lze nicméně zmínit, že v samotné (zcela závazné) zadávací dokumentaci jsou uvedeny rozměry stávajícího hřiště, přičemž podstatou veřejné zakázky je výměna povrchu hřiště, nikoliv jeho přestavba ve smyslu zásadního zmenšení rozměrů.

[44] Stěžovatelce nemůže pomoci ani argumentace stran čestného prohlášení o ruských a běloruských subjektech. K uplatnění této námítky není oprávněna, neboť hájitelným způsobem nevysvětlila, že tento požadavek zadávací dokumentace skutečně mohl mít nějaký vliv na její veřejná subjektivní práva. Jakkoliv byla její legitimace k této námitce i v předchozích fázích řízení zpochybňována, v kasační stížnosti pouze zcela obecně uvedla, že ji tento požadavek omezil v možnosti hledat společného dodavatele nebo subdodavatele. Pomine-li NSS, že se stěžovatelka zadávacího řízení vůbec nezúčastnila, ačkoli by sama o sobě splňovala (technická i profesní) kvalifikační kritéria a mohla uspět, i co se hodnotících kritérií týče, nepředestřela žádné konkrétní tvrzení, z něž by vyplynulo, že by se o vyhledávání společných dodavatelů či subdodavatelů pokoušela a že by v něm byla kvůli nemožnosti využít ruské a běloruské dodavatele neúspěšná, nebo že její dodavatelé či ona sama byli osobami na příslušných sankčních seznamech. Neuvedla (tím méně doložila) například ani to, že v minulosti s takovými subjekty spolupracovala a chtěla na tuto spolupráci navázat i v rámci této zakázky. Smyslem ochrany poskytované správními soudy není řešení akademických otázek, aniž by stěžovatelka předestřela hájitelné (tj. i do určité míry pravděpodobné) tvrzení o tom, že v jejich důsledku byla zkrácena na svých veřejných subjektivních právech. NSS se tedy danou kasační námitkou věcně nezabýval.

[45] NSS nesouhlasí se stěžovatelkou ani v tom, že krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit z toho důvodu, že se v něm žalovaný nevypořádal se všemi námitkami s odkazem na absenci aktivní legitimace. Toto pochybení měl krajský soud dle názoru stěžovatelky nedostatečně zhojit tím, že žalovaného opravil, pokud jde o právní kvalifikaci důvodu zamítnutí návrhu [tj. překvalifikování z § 265 písm. b) na § 265 písm. a) ZZVZ]. NSS k tomu uvádí, že stěžovatelka v kasační stížnosti nespecifikovala, které námitky zůstaly žalovaným nevypořádány, resp. jakou konkrétní roli v tomto hrál rozsudek krajského soudu, a tudíž na tuto námitku bude reagovat rovněž pouze v obecnosti (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývá, že úvaha vedoucí k zamítnutí návrhu by byla v případě, kdyby žalovaný postupoval podle správného ustanovení [§ 265 písm. a) ZZVZ], v podstatě totožná s tou, která je uvedena v napadeném rozhodnutí. Jinými slovy, žalovaný tak jako tak návrhovou argumentaci stěžovatelky vypořádal (věcně posoudil), a tak ze strany krajského soudu nedošlo k žádnému „zhojení“, jak namítá stěžovatelka. Krajský

pokračování

soud pouze podrobně vysvětlil, proč byla (vzhledem ke konstrukci argumentace) stěžovatelka oprávněna uplatnit ve svém návrhu výhrady vůči požadavku na doložení technické kvalifikace, přičemž se s žalovaným ztotožnil, že tuto podmínku splňuje, takže se mohla zadávacího řízení zúčastnit, a proto je v tom rozsahu návrh nedůvodný. NSS je rovněž toho názoru, že z prvostupňového i napadeného rozhodnutí jasné vyplývají podstatné úvahy, které (v některých případech byť implicitně) reagují na všechny pilíře stěžovatelčiny návrhové a rozkladové argumentace. Ať již by byl návrh zamítnut ze kteréhokoliv z těchto zákonných důvodů, úvahy vedoucí k zamítnutí by se věcně nelišily.

[46] V posledním odstavci kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že pro posuzovanou věc je podstatná otázka nesoučinnosti dodavatele A SPORT PRODUKT s. r. o. (neúspěšný uchazeč v nynějším zadávacím řízení), kterou dává do souvislosti s tvrzením krajského soudu v bodě 39 jeho rozsudku, dle něž stěžovatelka disponovala menším počtem referenčních zakázek než její potenciální konkurenti. NSS nicméně nepovažuje z hlediska úvah krajského soudu za podstatné, že uchazeč o veřejnou zakázku, který ve své nabídce uvedl, že realizoval mj. 4 povrchy hřišť metodou *Design & Build*, tuto skutečnost v zadávacím řízení nedoložil. Tato okolnost, která vedla k vyřazení daného uchazeče ze zadávacího řízení, totiž nijak nezpochybňuje obecnou úvahu krajského soudu, podle něž není z hlediska případné diskriminační povahy zadávacích podmínek relevantní, zda konkrétní uchazeč je schopen získat maximální počet bodů v rámci jednoho z hodnotících kritérií. S touto úvahou se NSS ztotožňuje.

[47] Pokud jde o výhradu směřující vůči závěrečné části bodu 44 rozsudku krajského soudu, krajský soud v ní vyjádřil názor, že není třeba provádět dokazování ke zjištění faktického stavu podkladních vrstev před provedením výměny povrchu hřiště. Pro posouzení žalobní argumentace postačovalo vyjít z návrhové studie zadavatele a prováděcích pokynů FAČR, které umožňovaly posoudit, zda se pro realizační fázi zakázky nabízí různé způsoby jejího provedení. K tomu se NSS vyjádřil výše v bodech [29] až [32], kde přisvědčil úvahám krajského soudu.

[48] Závěrem NSS uvádí, že stěžovatelka v kasační stížnosti na vícero místech uvedla, že některé pasáže žaloby činí součástí kasační stížnosti. Kasační stížnost je nicméně prostředkem obrany proti rozsudku krajského soudu, a proto mají kasační námitky směřovat právě vůči jeho obsahu (viz usnesení NSS č. j. 10 As 181/2019-63). Bylo povinností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti vymezila konkrétní důvody, na jejichž základě brojí proti rozsudku krajského soudu, což nelze učinit prostřednictvím prostého odkazu na text žaloby, která logicky proti obsahu rozsudku krajského soudu směřovat nemůže. NSS se tedy nezabýval těmi námitkami, které nebyly výslovně zmíněny v kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[49] NSS neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[50] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl NSS podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch,

avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2025 (čl. XI body 2 a 3 zákona č. 314/2025 Sb.), podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, nebo z důvodu zvláštního zřetele hodného. Žádné takové skutečnosti nenastaly, tudíž ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2026

Tomáš Kocourek
předseda senátu